

Rom 9, 17

17: For Skriften sier til Faraos: Nettopp til dette har jeg reist deg opp, at jeg kan få vise min kraft på deg, og for at mitt navn skal bli forkynt over hele jorden.

For. Like foran har vi vist hvordan eksemplet med Faraos har sammenheng med emnet (v. 14-16). Guds frihet og rett til å besøke mennesker med veldig straff forutsetter og bekrefter at han også må ha sin fulle frihet til å tildele sin nåde. Skriften sier, dvs. Guds ord i Skriften. I Skriften fortelles det at Gud sa til Faraos, den Faraos eller egyptiske konge som undertrykte Israels folk: Nettopp til dette har jeg reist deg opp, dvs. latt deg oppstå og leve (ikke i hast utslettet deg) - "at jeg kan få vise min kraft på deg". At uttrykket "reist deg opp" har den betydning vi nettopp har vist, ser vi dels av det skriftstedet det er hentet fra (2Mos 9: 16), der det hebraiske ordet har betydningen "oppholde", "la bestå". Dels ser vi det i bruken og betydningen av det ordet apostelen benytter her, når det blir anvendt andre steder i Det nye testamente. Der er det oversatt og forstått som "oppstå", "stå fram" f. eks. "falske profeter skal stå fram" osv. (Mat 11: 11, 24: 11, Joh 7: 52 m. fl.).

Men i sin avslutning av dette emnet ser vi Paulus anvender ordet "forherde" - "han forherder den han vil" (v. 18). Det kommer av at nå ser han på Guds hensikt med å skåne Faraos så lenge. Gjennom denne stadige gjentatte forakt for de mange kallene, advarslene og truslene fra Gud som han fikk, ble Faraos bare ennå mer forherdet. At dette var Guds hensikt, finner vi også i Guds uttrykkelige ord: "Jeg vil forherde Faraos hjerte" (2Mos 4: 21, 10: 1, 10, 27 m. fl.). I historien om Faraos er hans forherdelse spesielt fremtredende. Dette var ennå en dokumentasjon på apostelens ord: "Han forherder den han vil".

at jeg kan få vise min kraft på deg, og for at mitt navn skal bli forkynt over hele jorden. Her står så den oppsiktsvekkende sannheten helt utvetydig uttalt: Gud lot Faraos leve og fortsette sin ulykkelige strid mot alle advarslene, for at Gud skulle få vist sin kraft på ham. Og at det så i all ettertid skulle bli forkynt blant alle jordens folk hva Herren gjorde med Faraos, for at alle folk skulle lære å frykte Herren, Israels Gud. Og dette hadde Herren sagt til sin tjener Moses på forhånd, for at Moses ikke skulle bli helt fortvilet over at Gud med alle de advarslene han sendte, og med alle underne som skjedde, ikke kunne gjøre Faraos myk. Nei, Faraos skulle forherdes. Men hele denne striden hadde bare ett eneste mål; at Guds storhet og makt skulle bli åpenbart. Gud ville la det skje på denne måten. Gjennom alle Guds ord han fikk høre, og alle Guds under han fikk se, skulle han bare forherdes mer og mer ettersom tiden gikk. Bare ved kraftige gjerninger fra Guds utrakte arm skulle han bli slått, så han måtte la folket dra ut, men selv ble han druknet i havet sammen med sine folk.

Men forstå nå dette rett! Faraos var ugudelig og en vantros. I den rett han mente han hadde over disse fremmede i hans land, Israels barn, trosset han, og ville ikke høre tale om Herren, deres Gud

(2Mos 5: 2). Han lot sin vilje og djevelen få råde. Gud ville uten tvil først og fremst at Farao skulle ha vendt om og gitt Gud æren. Hans gjentatte kall til Farao gjennom Moses var selvsagt alvorlig ment. Men Farao stod imot disse sterke kall til å la seg utfri fra ondskapens makt. Han forherdet sitt hjerte, som vi ser omtalt så titt. Det var da Gud i pakt med sin hellige rettferdighet gjorde Farao til et skrekkes eksempel. Nå overløt han ham til hele hans hjertes forderv og forførerens innspill. Og da måtte det bare gå dypere og dypere inn i synd og forherdelse med denne stakkars mannen. Dette var Herrens måte å forherde hans hjerte på. Gud står ikke som en handlingslammet tilskuer til hva de ugudelige driver på med. Nei, Skriften sier noe ganske annet om Guds straffende rettferdighet.

Paulus sier: "Fordi de ikke tok imot kjærlighet til sannheten, så de kunne bli frelst, av den grunn skal Gud sende dem villfarelsens makt, så de tror løgner, for at alle de som ikke trodde sannheten, men hadde glede i urettferdigheten, skal bli dømt" (2Tess 2: 10-12). Gud behøver ikke gjøre mer for å forherde et menneske, så det bare går fra den ene synden til den neste (Sal 69: 28), enn at han bare overlater mennesket til dets eget iboende forderv (Rom 1: 24, 26). Men i tillegg kommer en ennå mer forferdelig konsekvens av Guds rettferdighet, når han også "sender dem villfarelsens makt" ("kraftig villfarelse") (konf. Mat 13: 10-13). Slik handler Gud for å forherlige sin forferdelige makt og rettferdighet, og som straff over ubotferdige syndere. "Alt har Herren gjort til sin hensikt, også den ugudelige til ulykkens dag" (Ord 16: 4). Måtte da Gud være nådig mot oss, og heller la alt annet vondt komme over oss, bare ikke forherdelsens dom!